

BJÖRKVIKSRITTEN

ehk esimene katse 160 km distantsil

Iga kestvusratsutaja teab, et kui sa pole võistelnud 160 km distantsil, ei ole sa veel eriti keegi. Alles nii pikal võistlusmaal selgub, kui vastupidav, hea tervisega ja nii füüsiliselt kui psüühiliselt tugevad on hobune ja ratsutaja.

ANNE ROHTLA

Oma Hobu

Selleks, et kvalifitseeruda tiitlivõistlustele, mis peetakse 160 km distantsil, tuleb võistelda sama pikal distant sil FEI kalendris oleval rahvusvahelisel võistlusel ning läbida seal distant kiirusega vähemalt 12 km/tunnis. **Heigo Rohtla** ja **Galarina** olid otsustanud selle katsumuse ette võtta.

Eestile lähima võistluse, Björkviksritten, leidsime

Rootsist. See peeti 28. aprillil Danholmi lossi ja Björkvikki maadel.

Björkvik asub Nyköpingi ja Katrineholmi vahel põllumajanduspiirkonnas. Loodus on seal kaunis, palju viljapõlde, metsi, metsloomi, järvi, vahele pikitud talukohad, mis on kui **Astrid Lindgreni** raamatutest välja astunud. Maastik on suhteliselt lauge, mis teeb raja kergemaks.

Danholm on suur talukoht, kus peremees on vilja-

kasvataja, kuid perepoe hobusemees. Tõsi tema tegeleb takistussõiduga. Igatahes andsid nad oma õue lahkesti rohkem kui kaheks päevaks kestvusratsutajate käsutusse. Esimesel päeval sõideti 160 km, 120 km ning 120 km juunioridele. Esimese päeva hobused majutati ajutiselt teisel päeval bokssidesse. Teisel päeval võisteldi 80 ja 50 km distant sil. Teise päeva hobuseid ei majutatud. See oli üsna imeline, kuidas kõik autod, treilerid ja hobused ära mahutusid.

Björkviksrittenit on korraldatud 12 korda, neist neli on kuulunud FEI kalendrisse. 160 km stardis oli 13 võistlejat, kellest eduka finišini jõudsid kuus. Rada koosnes

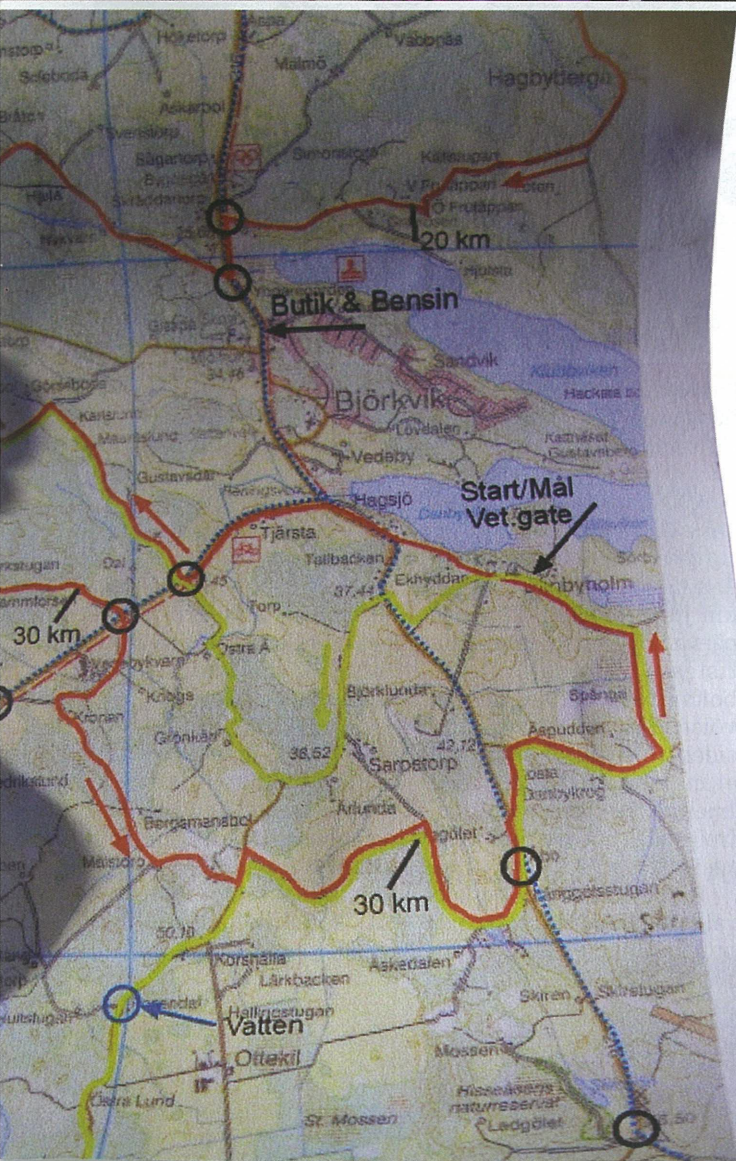
kuuest ringist: 40 km, 21 km, 36 km, 19 km, 26 km ja 19 km. Heigo ja Galarina hooldetiim oli seekord kaheliikmeline: **Andres Tõnissoo**, kelle hooleks oli autosõit, jootmine ja kastmine teel ning vajalike asjade olemasolu tagamine, ja artikli autor, kes püüdis ka olla usin tegetseja kõigis vajalikes toimingutes.

Meie tiimi eesmärgid olid: Heigo – ratsutada võimalikult ühtlaselt ja püüda sõita kellegagi koos. Esimene hobuse füüsi, teine nii hobuse kui enda vaimu säästmiseks. Hooldetiim – olla kohal kõigis vajalikes hoolduspunktid, kõik vajalik hobuse ja ratsutaja jaoks valmis. Püüda saada Galarina igas punktis jooma

ja anda mõni suutäis värs-kelt kitkutud heina mõne porgandi ja õunatükiga. Kastmisel jälgida ilma ja ratsutaja soovitusi. Võistlejate vastuvõtt vet alal, Galarina kiire jahutamine ja pulsi-kontroll. Peale vet-kontrolli puhkuse, söögi ja joogi tagamine. Ning muidugi valmis-pnemine järgmiseks ringiks.

Hooldetiimi töö oli see-

2006.a Svegi esimene Heigo Rohlta ja teine Lena Sandberg-Nilsson.

kord lihtsam, sest rada oli hästi koostatud, hooldeautoga ei pidanud sõitma sama teed, mida kasutasid võistlejad, sai kasutada otsemaid ja kiiremaid teid. Kaart oli hea ja märgistused selged. Hoolduspunktideks määratud paikades oli õnneks piisavalt ruumi. Võistlejate rivi oli juba üsna algusest peale jagunenud väiksemateks gruppideks, nii olid järgmi-

se grupi saabudes eelmiste hooldetiimid juba lahkunud.

Võistlusrada kulges põhiliselt kruusa- ja liivapõhjaga teedel, mis kohati olid päris ebamugavalt kivised. Seega oli tähtis pidevalt üle vaadata, ega mõni kivi kabja alla pole jäänud.

Juua tuleb pakkuda ka ratsutajale ja vähemalt igas teises hooldekohas joob ta reeglina meelsasti. Kui on vaja hobust kasta, saab ratsutaja vee pudeli enda kätte seni kuni hooldajad hobusele juua pakuvad. Meie kasutasime spordijooki Heigo ja lahjemat melassivett Galarina puhul. Galarina puhtast veest väga palju ei pidanud.

Sõit kulges kenasti, vet kontrollides sai Galarina positiivseid hindeid. Vaid kord tehti märkus sooltehaälte veidi väiksema aktiivsuse kohta. Selle järel pöörasime me veel suuremat tähelepanu teel söötmisele-jootmisele. Edasi oli sooltega kõik hästi.

Peale kolmandat ringi, mis oli 36 km pikk ja üsna ebamugavalt kivine, oli näha, et Galarina käik hakkab veidi kangemaks muutuma. Neljanda ringi alguses panime talle laudjateki peale, see tundus hästi mõjuvat. Neljanda ringi järel vet kontrollis sai Galarina jälle kiita, kui „excellent“ hobune. Mainiti vaid, et veidi on tagant kange. Läksime puhkama. Ilm oli päikseline, kuid puhus jahe tuul. Katsime Galarinat hoollega tekkidega, masseerisin tagaosa suuri lihaseid. Peale kolmandat ringi toimus igal ringil 10 minutit enne rajale minekut järelkontroll. Enne seda jalutasime nii palju, kui väike puhkeala võimaldas. Traavis oli Galarina tagant veidi kange, kuid muud ei paistnud vaatlemisel viga olevat. Küll aga oli teist meelt Rootsi vet-arst, kes leidis traavis olevat kerge ebakorrapärasuse. Ta palus traavi korrata. Selle järel toimus vet-arstide hääletus, mis lõppes sellega, et kõik ütlesid kurbade nägudega, kui „sorry“ nad on. Et seekord läks siis sedasi. Galarina oli veidi nõutu, kui sadul uuesti puhkamise vastu midagi ei olnud ka. Eks 115 km

ikkagi juba päris hoogsalt läbitud.

Miks ei õnnestunud läbida tervet võistlusdistsantsi?

Arutasime omavahel hiljem kogu sõidu ja oma tegevused läbi. Tegime järeldusi. Ilmselt ei ole hobuse lihaskond hooaja alguse veel valmis nii pikka distantsi läbima, säilitades kuni lõpuni vajaliku elastsuse, eriti, kui ilm on jahe ja puhub külm tuul.

Lihaste soojas hoidmiseks kasutasime tekke puhkepauside ajal, ja laudjateki sõidu ajal. Puhkepauside ajal masseerisin tagumise poole suuri lihaseid. Mõningal määral oleks saanud olukorda parandada puhkepauside ajal pidevalt liikudes, kuid leidsime, et vahepealne märkus sooletegevuse kohta oli piisav märguande, et hobusel tuleks lasta süüa võimalikult palju heina, mida Galarina meeleldi ka tegi.

Läbitud 115 km lõpus olid Galarina soolestikuhäälled ja vedelikutase head, see näitab, et söötmise ja jootmise programm oli meil hästi täidetud.

Leidsime koos, et Galarina liikumiskiirus oli ilmselt temale sobiv. Keskmiseks kiiruseks oli pea kogu aeg 15 km/h, vaid kolmandal, kivisel ringil 12 km/h. Samas oli näha, et just see aeglasem ja pinnaselt raskem ring oli talle väsitav.

Võib-olla oleksid Galarina ja Heigo lõpuni jõudnud, kui oleksime Galarinat kogu puhkepauside aja jalutanud ja seda intensiivselt teinud ka peale finišit. Meie otsus oli lasta tal rohkem puhata-süüa ja nii ta läks.

Kindel oli see, et eestlasele sellel võistlusel vähemalt ühe veterinaari poolt mingit hinnaalandust loota ei olnud. Ei maksa muidugi minna vet-arsti tegevuse hindamise libedale teele, kuid märkimata ei saa jätta, et järgmisel hommikul tuli nii mõnigi võistluse läbiviija ütleva, et Galarina mahavõtmine oli suhteliselt subjektiivne otsus ja et teistelgi hobustel oli ebaühtlast traavi. Siiski on kohtunike ja veterinaaride otsus püha ja vaidlustamisele ei kuulu.

Ka Soome võistlejale **Kat-**

160 km distantsi autasustamine. Esikoha võitis rootslanna Johanna Carlsson hobusel Amigo El Caballo.

Björkviksritteni 160 km tulemused

1. Johanna Carlsson hobusel Amigo El Caballo, Rootsi, kk 13,8 km/t
2. Katri Rosendahl hobusel Darwiish, Soome, kk 13,8 km/t
3. Caroline Franzén hobusel Delicat, Rootsi, kk 12,9
4. Gunilla Carlson hobusel MarzINETTE, Rootsi, kk 12,9
5. Anneli Schults hobusel Novator, Rootsi, kk 12,1
6. Bo Hansson hobusel Miro, Rootsi, kk 12,1

120 km võitja oli meile tuttav norralanna **Olaug Espeli Carstensen**, kes Heigo ja Galarinaga Põhjamaade meistrivõistlustel Svegis suurema osa võistlusest koos sõitis, kuid seal kahjuks maha võeti. Seekord oli ta tulnud teise hobusega, kellega koostöö on kestnud vaid kolm aastat, kuigi hobune juba 11 aastat vana.

Igatahes oli norralanna rõõm võidu üle suur.

120 km junioride arvestuses olid edukad soomlased. Võitja oli rootslanna **Annelie Eriksson** hobusel **Jade ox**, teise koha sai **Joona Mickelsson** hobusel **Zodina** (Mõlemat nägime võistlemas eelmisel sügisel Haanjas, kuigi mitte paarina) ja neljanda **Jenne Lindberg Dalil**.

ri Rosendahlile ei antud asu. Tema pidi oma hobust traavima veterinaaride ees igas kontrollis kuni viis korda, aeg-ajal hääletati ja üldse hoiti närvid kogu aeg pingul. Katri ja tema groomiks olev ema panid oma hobusele kohe peale finišit hulga tekke selga ja käisid-traavisid vaheldumisi terve aja, kuni vet-kontrolli läksid. Nende pingutused kandsid vilja – tasuks teine koht.

Igatahes ei lasknud meie tiim oma tuju esimese katse ebaõnnestumisest liialt langeda. Midagi hullu ju ei juhtunud. Põhieesmärk – tulla ise ja tuua hobune tervelt tagasi – sai täidetud. Pealegi on nüüd põhjust minna võistlema järgmisele võistlusele, juba mõnda teise riiki, ja sealt uusi muljeid ning kogemusi saada.

2007. aasta esimene tiitlivõistlus on seljataga

ANNE ROHTLA

Oma Hobu

2007. aasta juunioride meistrivõistlused kestvusratsutamises toimus Hiiu maal Koidmal. Distantsiks oli 51 km ja stardis üheksa võistlejat. Ilm oli ilus ja korraldus väga hea, kuid sellegipoolest ei puudunud võistlustelt dramaatilisus. Viimane ring läbiti kiirusega 22-24 km/h. Finišisse saabusid üsna arvatult esimestena **Kalli Kalbre Baltimoril**, **Liivar Laks Fiaskol**, kelle seljas oleme varem rohkem näinud **Erle Ojat**, ja noor **Britt Truutsi** ponil **Adidas**. Kahjuks olid kaks viimast oma hobuste hetke võimekust üle hinnanud. Fiasko ega Adidase pulss ei taastunud nõutud tasemeni. Nii olid selle võistluse tulemused järgmised:

1. Kalli Kalbre (Niitvälja RSK) hobusel Baltimor (keskm kiirus 18,91 km/h)
2. **Maris Suuster** (Kassari RM) hobusel **Arabel** (keskm kiirus 14,43 km/h)
3. **Mari-Liis Tammeleht** (Kassari RM) hobusel **Dimitri Donskoi** (keskm kiirus 13,19 km/h)

Lisaks juunioride meistri väljaselgitamisele toimusid vabaklassi sõidud distantsidel 51 ja 34 km. 51 km võitjaks tuli **Virge Laur** (RSK Parkuur) hobusel **Filly-Bella** (keskm kiirus 14,43 km/h). Teiseks jäi **Marko Graverson** (RSK Parkuur) hobusel **Atlas** (keskm kiirus 11,21 km/h).

34 km lõpetasid normiaja piires **Alise Mikk** (Kassari RM) hobusel **Eesav**, **Katrin Graverson** (RSK Parkuur) hobusel **Admiral B**, **Priidu Tikk** (Kassari RM) hobusel **Arhuuskonventsioon**, **Kaja Tuisk** (Kassari RM) hobusel **Aida**.

